

ZAMAN



ÇÖKTÜ

ROMAN



HAKAN ERDEM

Atalarımızın ne kadar genç, bizim onlara göre ne kadar yaşlı olduğumuzu anımsayın ve şunu bilin ki prensesim, zaman çöktü. Tabii ki yeteneklerimin bir sınırı var. Siz pür dikkat bin kulak ile dinleseniz, ben biri anlatım vadilerinde çaresiz ve soluksuz kaldığında yenisi yarış tazısı gibi sabırsızlıkla ileri atılan bin dil ile anlatsam, belki de yine beceremeyiz. Ne anlamayı, ne anlatmayı. Onun için korkunç gerçeği baştan söyleyeyim, en önemli haberi baştan vereyim dedim. Zaman çöktü. O her neyse, neden yapılmışsa, dahası kim veya ne tarafından, ne için ayakta tutuluyorsa, buraları bilinmez tabii, ama zaman çöktü. “Çöktü” derken, dilin bizim isteğimiz ve irademiz dışında gelişen bilmem kaç “bin yıllık” kurallarına uymak durumunda oluşum sizi yanıltmasın. İster istemez öyle gibi duruyor ama bir zamansallık boyutu katmak değil niyetim. Başka bir mantık, başka bir dil bilmiyorum. Başka bir şey yapamıyorum da ondan “evet çöktü,” diyorum, geçmiş zaman formlarından birini kullanıyorum ama lütfen “bu ne zaman oldu?” diye sormayın. Zamanın çöküşünden sonra, bakın şimdi de “sonra” dedim, öncenin, şimdinin, geleceğin, sonranın ne hükmü kalır? Başka zamanları bilemem tabii ama bizim zamanımız çöktü. Size bir şey söylesem, iki saat, sekiz gün, yüz bin yıl “önce” veya yarın, iki hafta, üç milyar yıl “geçince” çökecek desem ne fark eder? Kim dediğimin aksini kanıtlayabilir? Kim bu ortamda dediğini kanıtlayabilir? Veya ben her dediğimi kanıtlarım, başkası da her dediğini. Onun için siz benim bu öncelerime, şimdilerime, sonralarıma takılmayın. Söylediklerimde zamana dair ne varsa hepsi lafın gelişi, dilin zulmü yüzünden.

*Toza Yazılan Şiir'den, Anonim kronik, tarihsiz.
Phoenix Müzesi, Oyunlar ve Eğlence Bölümü.*

MAHZENDE ÖLÜMLE BURUN BURUNA

“Yaz kış havanın kapalı olmasını seviyorum, sıcak bir güneş kadar dayanılmaz ne var” diye düşündü İmtiyaz Ekber Bey. Toplantı yerine her zaman olduğu gibi herkesten erken gelmişti. Tam yedi dakikadır pek de küçük sayılamayacak odayı arşınıyordu. Asabi tavırlarla odanın ortasında duran ve oymalı kakmalı dört kalın tomruk bacak üstünde yükselen büyük oval masanın bir yanı boyunca ilerliyor, gösterişli başkan koltuğunun durduğu noktaya gelince, olduğu yerde ayak parmaklarının ucunda yükselerek tam bir dönüş yapıyor, böylece masanın etrafını tavaf etmemiş oluyordu. Her ikisi de aynı incelikte olan dudaklarında çevirip durduğu saf sandalağacı kabuğundan yapılmış sigarasından çıkan dumanlar penceresiz odadaki, kalmış tütsü kokusunu bir nebze olsun yeniliyor, biraz daha çekilir bir hale getiriyordu. Toplantının başlamasına daha beş dakika vardı. Erken gelmek, sonra gelenlere karşı ona bir nevi üstünlük kazandırdığı için erken gelirdi hep. Diğerleri isterse tam zamanında gelsin, İmtiyaz Bey’i böyle üstünden başından hırçınlık ve sabırsızlık akıyor bir halde görünce ezik, özür diler bir hale girerlerdi. İmtiyaz Bey gerçi hiçbir şey söylemezdi, ama siyahlıkları, hemen altlarından geçen siyah banttan dolayı hem iki kat daha belirgin olan hem de bir anlamda belirsizleşen gözlerinden fırlayan tek bir müstehzi bakış bu etkiyi yaratmada kâfiydi. Hele ilan edilen saatten beş saniye sonra olsun geç gelenlerin durumu pek acıklı olurdu.

Evet, artık toplantının başlamasına dakikalar değil, saniyeler kalmıştı. Keyifli bir gün olacağı benzerdi. Elli altı, elli beş, elli dört... Dış kapının boş bina içinde yankılar yaratarak aniden patlayan zili bu hoş beklentiyi zora soktu. Küçük de olsa bir ümit? Kırk dört, kırk üç, Tanrı'nın cezası ve normalde Amazon'daki orman kanepesinde güneşlenen herhangi bir tembelhayvan çevikliğinde olan Tanju'nun bugün jaguarlaşacağı tutmuş olmalı ki ağır demir kapının gıcirtısını duyuyor, otuz iki, otuz bir... Evet dava yitirilmiştir. Geçmiş olsun.

Bu düşüncelerden bihaber ve sürekli kendiyi meşgul olduğu için açık açık anlatılsa bile yine haberdar olamayacak olan Kırmızı Başlıklı Kız, bir mahşer midillisi edasıyla toplantı odasına daldı. Odaya yağmur, naftalin ve belli belirsiz bir zencefil kokusu doldu. Şehir suyu ile değilse de rahmetle yıkanmış saçlarından kırmızı kapüşonlu, açık mavi makintoşu üzerine küçük derecikler akıyordu. “Demek yağmur başlamış” diye düşündü İmtiyaz Bey.

“Biliyor musunuz ne edepsiz taksi şoförleri var! Yağmurlu havada niye gözlük takıyormuşum, gözlerimin renginden mi hoşnut değilmişim, insan kendini sevmeliymiş, duygu yoğunluğumu en son ne zaman ölçtürmüşüm, hiç ihmale gelmezmiş. Hissoloji merkezlerine gitmek zorunda değilmişim. Kendime bir armağan vermeliymişim. Ben bunu hak ediyormuşum. Yeni çıkan, bileğe takılan cinsten sensometreler varmış! Bana teknoloji öğretiyor, bakar mısın! Sonra, bak, amcasının bir kızı varmış. Aynen benim gibi... Bana ne senin amcanın kızından kardeşim! Ba-na-ne! Sana ne benim gözlüğümden, gözlerimin renginden ha, sa-na-ne! Kim aynen benim gibi olabilir? Parçaladım bıraktım koltuklarını. Yatsın otursun aradaki cama selam sarkıtsın, yoksa...”

İmtiyaz Bey bu hiddet gösterisinden ve “yoksa” sözcüğüne sinmiş şiddet uyarısından pek etkilenmiş gibi durmuyordu. Sakin bir tavırla Kırmızı Başlıklı Kız'ın her zamanki dil “yanlışlarından” birini daha düzeltti:

“Deyimin aslı ‘yatsın kalksın dua etsin’dir. Müslümanlığa henüz geçilen bir çağa ait olsa gerek. Namaz kılmayı yatıp kalkmak olarak görmüş olmalılar...”

Kırmızı Başlıklı Kız’ın tüm damarlarına kızılca öfke yürüdü. Karşısındaki süt beyaz kıvrıcık saçlı başa, bakır çalığı parlak ve gergin yüze, siyah ışıltılı gözlere, gagamsı iri burna ve köşesiz, sivri, geriye çekik, ince çeneye baktı. Bir an, aradaki kalın camdan dolayı taksiciye yapamadığını İmtiyaz Bey’e yapmak istedi. Adamın görkemli kafasıyla pek uyumsuz duran ince, buruşuk ve âdemelması çıkık esmer gırtlığına doğru belli belirsiz bir hamle yaptı. Beriki bu hamleyi görmemiş veya görmezden gelmeyi seçmişti. Ne de olsa kırmızı başlıklı kızlar hakkında bir şeyler biliyordu. Kırmızı başlıkları, havanın gerçek durumu ne olursa olsun sırtlarından eksik etmedikleri uçuk mavi makintoşları, pembe blucinleri ve siyah deri spor ayakkabıları ile hepsi birörnek giyinirler, ceviz yeşili gözlükleri kıyafetlerini tamamlardı. Dâhi derecesinde zekiydiler. Eleştirel zekâ sözü bunlar için biçilmiş kaftandı. Üsluplarının kıvraklığı, konuşkanlıkları, hoş sohbet oluşları, dili acımasızca parçalayıp yeniden oluşturmaları kadar, aniden asabileşmeleri ve saldırganlaşmalarıyla da tanınırlardı. Uzun yıllar önce dönemin Onüçler Kurulu tarafından oluşturulmalarına oybirliğiyle karar verilmişti. Kentin en güzel, en sarışın kadınları bir kırmızı başlıklı kızın taşıyıcı annesi olmak için kuyruğa girmiş, kentin en soylu, en zeki, en yakışıklı, en başarılı erkekleri bu genetik harikalarının oluşması için ufak bir özveriyle spermelerini bağışlamış ve bu projenin sonunda işte o dillere destan kırmızı başlıklı kızlar ortaya çıkmıştı. Farklı anne ve farklı babalardan, değişik genetik havuzlardan gelip de nasıl böyle birbirlerinin tıpkısı oldukları ise bir büyük sırdı. İmtiyaz Ekber Bey, Kırmızı Başlıklı Kız’ın uçlarından hâlâ sular süzülen kuzguni siyah saçlarından, hiddetle titreyen burun kanatlarından, açılıp kapanma frekansları gittikçe artan burun deliklerinden, irice fakat muntazam pontik burnundan ve burun deliklerinin her kapanışında kızıla dönen mermer beyazı alnından gözlerini bir an olsun

ayırmaksızın irice bir düşünce soluğu daha aldı. Evet, bazı şeyler kamu ve kırmızı başlıklı kızların kendileri için muamma olabilirdi. Ama Onüçler Kurulu'nun en kıdemli üyesi olmak hasebiyle kendisi için pek az şey bir sır niteliği taşıyordu. İşin doğrucası, İmtiyaz Ekber Bey'in kırmızı başlıklı kızlar hakkındaki bilgisi "bir şeyler"i fersah fersah aşırıyordu. Örneğin, kızların aslında anne ve babaları yoktu! Kızlar, laboratuvar koşullarında, klonlama tekniği ile bildiğimiz insan hücrelerinden üretilmişler, büyüdüklerinde kendilerini diğer insanlardan çok soyutlamasınlar diye daha pıhtı aşamasındayken taşıyıcı annelerin karnına yerleştirilmişlerdi. Proje, dört dörtlük bir sosyogenetik mühendisliği harikası olarak kotarıldığı için kentın seçkin üyelerinden sperm alınıyor görüntüsü yaratılmış, böylece onların da içinde yaşadıkları topluma bu kadarcık olsun bir katkıları olduğunu düşünmeleri istenmişti. Üç uzun ay boyunca taşıyıcılık yapan annelerin gururuna ise zaten sınır yoktu.

Heyhat, "insanın olduğu her yerde hata da vardır" ilkesi o proje sırasında da işlemiş, görüntüleri aynı olsa bile, bazı kızların harcına başka canlı dokularından, haydi adını açıkça koyalım, soyu tükenme aşamasında olan Tasmanyaşeytanlarından alınan hücreler karışmıştı. Allahtan bunların sayısı pek fazla değildi. Değildi ama, şu anda karşı-sındaki kızın dişleri arasından sarkan elyaf ve sünger parçacıklarına ve iğne gibi sivri köpekdişlerine bakılırsa bu da o azınlıktan olmalıydı. Hızla düşündü. Beynindeki Tasmanyaşeytanı psikolojisi bilgilerini taradı. Tasmanyaşeytanları belleklerinin kısalığı ve herhangi bir konu üzerine yoğunlaşamamaları ile meşhur hayvancıklardı. Ani bir şey yapmak, kızı bu öldürme modundan çıkarmak gerekiyordu. İri, bembeyaz dişlerini gösteren geniş bir gülümseme takındı. Bu tütsü kokan mahzendeki karşılıklı diş gösterme töreni istenen sonucu vermekte gecikmedi. Kırmızı Başlıklı Kız duraladı. İmtiyaz Bey, Tasmanyaşeytanlarının iri, küt dişli bireyleri alfa olarak algıladıklarını, dolayısıyla Tasmanyaşeytanı toplumundaki hiyerarşinin bireylerin diş boyutları ile belirlendiğini biliyordu. Bunu bilmek için biraz

şeytan olmak lazımdı, ama farkında olmadan yapabileceği en makul hareketi yapmıştı. Havayı ve dikkati iyice dağıtmak için yumuşak, otoriter, hafif de serzenişte bulunan bir edayla konuştu:

“Şekerim siz de taksiye binmeyiverin bir gün. Bir gün de füyûzat-ı miknatisiyye idaresine rağbet buyurun a canım!”

Adamın acayip, şenlikli bir aksanla konuşması Kırmızı Başlıklı Kız'ın hep tuhafına gitmişti. Yine gitti. Dalga geçtiği anlaşılmasın diye pek utangaçça önüne, kendi zarif, siyah ayakkabılarının dikişlerine, sonra İmtiyaz'ın yüksek, kalın metal topuklu, miknatislanabilir ayakkabılarına, *raykap*'larına baktı. Hepsinin bildiği şeydi: Adam, halkın, özellikle gençlerin trenlere giden ray bağlantılarında kullandığı bu ayakkabıları cüceden hallice boyunun kısalığını örtmek uğruna giyiyordu. Kendisini bunları kullanırken gören olmamıştı henüz. Davranışına, “toplula taşımacılığın seçkinler üzerindeki ölçülebilir olumlu etkileri” şeklinde özetlediği bir de ideolojik kılıf uydurmuştu. Gülümsedi. Kapının zili bir kez daha çaldı. Dikkati iyice dağıldı. Ölüm, mahzenden elini eteğini hızla çekti. Yılan iskeletine benzeyen kuyruğunu topladı gitti.

KURUL'DA ÇEKİŞMELER

Kurul'un saygın üyelerinden ve merdivenleri yelerek inen Molla Sedat K. Korevî telaşı anlaşılmasın diye ağır hareketlerle içeri girdiğinde ikisini karşılıklı kahkahalar atarken buldu. Kırmızı Başlıklı Kız'ın henüz kızılığını koruyan yüzüne, al al olmuş yanaklarına baktı. Hep kapalı duran yağmurluğunun önünü açık bulmak umuduyla kızın göğüslerine kaçamak bir bakış fırlattı. Bu ikisinin bir şeyler karıştırdığına, bir gün İmtiyaz'ın kürek gibi ellerini kızın olmadık bir yerinde yakalayacağına adı gibi emindi. Ama bugün de o gün değildi anlaşılan. Hafif kırgın söylendi:

“Kurul'dan ikiyi saygıyla selamlarım!”

“İki idik üç olduk, belirlendi günün teslisi, pek memnun olduk!”

İkisinin bir nefesten söylediği ve söylenmesi içtüzük ve usul gereği olan bu sözlerin yankısı daha mahzende yitmemişken, açılan kapıdan Vatandaş General (em.) Güven Kaplangı bir gülle gibi içeri daldı. Zili duymadıklarına göre dış kapı henüz kapanmadan, Molla'nın hemen ardından girmiş olacaktı. Bir şeyini yitirmiş de bulamıyormuş gibi üzgündü. Hayıfla söylediği selam sözleri ağızından sert bir emir tekrarı gibi çıktı:

“Kurul'dan üçü saygıyla selamlarım!”

“Dört hep üçün ardından koşacaktır ama masayı masa yapan da dördüncü bacaktır! Selamlarız!”

Arkası çorap söküğü gibi sökün etti. Onüçler Kurulu'nun bazı üyeleri tek tek, bazıları da kol kola girmiş bir halde, yaptıkları kulisi pek gizlemeksizin mahzene girdi. El ele tutuşmuş ve birinin karnı burnunda iki kız da fısıldaşıp gülüşerek gelince katılması beklenenler tamam oldu. Tüzük ve usulün gerekleri neyse yapıldı. Selam sözleri alınıp verildi. Kurul'a iki yıl kadar önce en son kabul edilmiş üye olan, yerini ve rolünü hâlâ yadırgayan Kırmızı Başlıklı Kız, sivri dişlerinin arasından sandalağacı kokulu bir soluk alıp düşündü:

“Bunlar ne yavan, ne basma-pazen sözlerr! Ne işim var benim bu yaldızlı gerzeklerin arasında? Daha ne kadar süreceksin bu aşkın ızdırabı?”

Galiba devam edecek, durduk yerde kendini sinirlendirecek, ola ki birinin ümüğüne çökecekti. Belki de bu yüzden İmtiyaz Ekber Bey olaya el koydu. Çarşı esnafını toplayıp Cuma namazına götürülen bir muhtesib edasıyla bağırıldı:

“Vakittir. Vakittir! Toplanalım. Kılıklarımızı giyelim. Nasıl oturuyor-sak o kadim düzen içinde oturalım. Bugün ahdimizi Kırmızı Başlıklı Kız Hanım söylesin.”

Herkes görünür bir aceleyle kendine ayrılmış yere oturdu. Açık sarı renkli, yenleri ve yakası parlak mor kaytanla işlenmiş saten cüppesini giyen İmtiyaz Bey masanın bir ucuna, diğer uçtaki başkan koltuğunun tam karşısına geçti. Ellerini birbirine kenetledi. Çenesini ellerine dayadı. Kapalı gözlerini karşısındaki boş koltuğa dikti. Derin bir huşu içindeydi. Diğerlerinin yüzleri de boş başkan koltuğuna çevrilmişti. Masanın ortasında kubbeli, kubbesinin üstünde küçük kırmızı bir altın top bulunan, altın işlemeli siyah bir kadifeye örtülmüş, yarım metre yüksekliğinde silindir biçiminde, adeta kuş kafesine benzeyen bir nesne vardı. Kırmızı Başlıklı Kız sandalyesinin başında ayaktaydı. Alışkın, durgun ve biraz da üzgün bir tavırla ahdi söylemeye başladı. Pürüzsüz, billur gibi sesi mahzende çınladı:

Hayvan çıkmaya çalışıyor

Tabii ki çalışacak!

İşimiz onu tutmak
Yoksa neden buradayız?

Niçin ahit olarak adlandırıldığı ilk bakışta pek anlaşılmayan kısacık bir şarkıydı bu. Dizelerinde uyağı çağrıştıracak pek bir şey olmadığı halde kulağa hoş geliyordu. Kırmızı Başlıklı Kız yerine otururken Güven Kaplangı'nın bu performanstan pek memnun olmadığını anladı, nedenini bulmakta gecikmedi:

“Eh, tunç duvarlı versiyonunu söylemedim diye olacak, ne yapalım?” İmtiyaz Ekber Bey ayağa kalktı. Kafese doğru eğilerek bir selamlama hareketi yaptı. Çelimsiz gövdesinden beklenmeyen bir gürlük ve kalınlıkta olan sesi en ufak bir yankı yapmaksızın mahzende duyuldu: “Ey bize yâr olmayan kızılelmanın sahibi ancak sana yükünür, seni selamlarız!”

Sonra yerine otururken işaretparmağıyla alınına, sırasıyla her iki kulağının memesine ve sonra yine alınına dokunarak yüzünde görünmez bir üçgen çizdi. İnce dudakları, bu tür toplantıların vazgeçilmez bir unsuru olan bu hayali üçgenin altında kalıyordu. Öyle de olması gerekiyordu. Önüçler Kurulu'nda olmanın en basit bir önşartıydı bu. Oturumu açtı. Üyeler o ana dek masanın üstünde hareketsiz tuttıkları sağ ellerinin üç parmağıyla ahşabı hafifçe ovuşturdular. Tahta yavaş yavaş değişti, eğrildi, büğrüldü sonra duruldu. Su gibi berrak bir ekran ve onun hemen altında incecik bir şeride sığımış bir kontrol paneli haline geldi.

Düğmelerden birine dokununca gündemi gören Kaplangı kıpkırmızı oldu:

“Sayın Başkan, protesto ediyorum efendim! Buradaki hiçbir şey yine meselenin özüne teğet bile geçmiyor. Biz ne zaman bu koyun işine el atacağız? Bu Alexander hikâyesi ne zaman sona erecek? Metropollerdeki yarıdakçılarının yazdıklarını okurken içim kalkıyor. Yüksek kurulunuz bu diz boyu ihanetlere daha ne kadar tahammül edecek?

Sabır küpleri doldu da taşıyor efendim... Biz ancak burada toplanalım, içinde tunç duvarın esamisi bile okunmayan bir ahit söyleyelim! Ahit değil lahit! Böyle de ruhsuz yani. Elimizden başka bir şey gelmeyeceği masalını duymak bile istemiyorum.”

İmtiyaz Bey karanlık bakışlarını tek tek tüm kurul üyelerinin üzerinde dolaştırdı. Kırmızı Başlıklı Kız'ın burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu ama henüz ölümcül bir noktada değildi. O nedenle olduğu yerde kıpırdanan, konuşmak için heveslice görünen Firuz Arnold Neçikviran Bey'e başıyla küçük bir işaret verdi. Kelliğini örtmek için şakaklarından aldığı yağlı uzun saçlarını bir kalıp gibi tepesine yapıştıran Neçikviran, pek hoş olmayan birtakım seslerle gırtlığını temizledikten sonra lafa girdi:

“Sayın Başkan, ben de Sayın Kaplangı gibi düşünüyorum. Çok değerli bir vakti boşuna geçirmeyelim. Adamlar aldı başını gidiyor. Üzerlerinde herhangi bir baskı yok. İsteyen istediğini söyler oldu. Bir sembolokraside bu demokrasi kalıntılarına daha ne kadar tahammül olunacak? Bu nasıl bir başıbozukluk efendim? Şahsen üzülüyorum. Yıllarca başka ülke kurullarında belli bir başarıyla resmi tezlerimizi savunayım, sonra kendi ülkeme dönünce...”

İmtiyaz Bey elini kaldırarak Firuz Arnold'ı susturdu. Bu ikisinden başka çıkıntılık edecek yoktu galiba. Eh, onlarla da yılların deneyimiyle başa çıkabilirdi.

“Teessüf ediyorum sayın Kaplangı, sayın Arnold! Ne demek ‘başkan’? Biz başkanımızı kalbimize gömdük efendim! Görüyorsunuz koltuğu boş, kutsal yerine geçmek de hiç kimsenin haddi değil, benim ise hiç değil. Onüçler Kurulu'nun, son bin dokuz yüz elli yıldır uygulamada Onikiler Kurulu olarak toplandığını unutuposunuz veya daha fenası birinin yetki gaspı filan yaptığını mı ima ediyosunuz yoksa? Bu yönde bir duyum veya belgeniz varsa lütfen kurulumuzla paylaşın, gerekeni yapalım. Yoksa bu tür imaların, sahibinin kellesine doku çöplüğünün yolunu açtığını unutmamak iyi olur.”

Kaplangı görünür bir şekilde irkilip kendini toparlarken, Firuz Arnold biraz daha direnmeye kalkıştı:

“Orası öyle tabii sayın başkan... Eğer başkan derken tekrar inananların arasına katılması için gece gündüz duacı olduğumuz ve yeniden dünyaya gelmesi muhakkak ve an meselesi olan ulu önderimizi kastediyorsanız orası öyle de biz, bize daha yakın birini, sizi kastediyoruz. Aklımıza başka bir şey de gelmiyor. Öte yandan, sokakların hali ortada. O asılsız astarsız ‘çağlar birbirine karıştı’ dedikodusunu doğrulamaya debelenen bir sürü kendini bilmez cirit atıyor kentlerimizde. Paşamla buraya neden tam iki dakika geciktik biliyor musunuz? Kafasına parlak bronzdan bir silindir geçirmiş, Urartu yahut Hitit savaşçısı kılıklı bir zibidiyle atıştık. Züppeye dedim ki, bu kılıkta dolaşmaya utanmıyor musun? Çağdaş, Batılı bir kentte...”

Kaplangı canlanmıştı. Heyecanla sıra-söz hakkı gözetmeden anlatımı devraldı:

“Pis... pis herifin tekiydi. Teke gibi kokuyordu. Sakallı da musibet. Şöyle gözlerinin altından fışkırıyor kara kıvrıkcık sakalları. Fırlak elmacikkemikli yukarı Mezopotamya geçisi! ‘Zababa’ diye haykırarak elindeki bronz savaş baltasıyla öyle bir saldırdı ki...”

Anlatmayı seven ve sevdiği işte ustalaşmış tüm emekli vatandaş generallerin yaptığı gibi aniden susuverdi Kaplangı. Masadayken bile birbirlerinin elini bırakmayan iki genç kız ve keskin orağını masanın üstüne gelişigüzel bırakmış olan Molla Korevi gerçek bir merakla, ötekilerse biraz sıkılmış bir edayla “eee?” dediler.

“Eeesi ne? Erittim, buharlaştırdım keratayı! Olacak şey midir bu efendim? Bu memleketin evladı parasına puluna kıysın, *Octagün*-moktagün dinlemesin, bronz miğfer, tunç göğüsük düzsün, gerçeğe uysun diye aylarca yıkanmasın, kiltüy yığını haline gelsin, sonra bassın yaygarayı ‘zababa-kubaba’ diye. Babalar tutsun sizi, babalara gelesiniz!”

Gençten, eğri şahin burunlu, bayağınca tavşan dudaklı, ince yapılı, uzunca boylu, kumral sakalı kırışmaya başlamış bir adam olan ve

o ana kadar sessiz kalan Ferizoğlu Mezit Bey biraz boğuk sesiyle konuşmaya girdi:

“Ben olsam sizin yerinizde, bu kadar emin olmazdım. Belki gerçekten de bu memleketin adamı değildir. Biliyorsunuz, sözde vatandaşlar da var. Ya da adamıdır da onun geldiği zamanlarda memleket bu memleket değildir!”

Kırmızı Başlıklı Kız bu sesi sevdiğini, bu boğuk, biraz hışırtılı sesin sinirlerine iyi geldiğini düşünüyordu. Sesin sahibi hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Hoş, kimse bilmiyordu galiba. Eski Tuna boyu akıncı ailelerinden Ferizoğullarındanmış! Bu kadarını Kurul’a ilk katıldığında adamın kendisine verdiği karttan da öğrenmek mümkündü. Üst satır: Ferizoğlu Mezit Bey. Alt satır: Akıncı. İyi. Ne yapar? Ne eder? Akıncılık ne menem bir iştir? Belirli bir uzmanlığı var mı yoksa Kurul’un ‘genel’ kontenjanında mı? Soruları İmtiyaz Bey’in tok ve mehabetli sesiyle bölündü:

“Çok rica ediyorum Feriz Bey! Ne demek geldiği zaman? Evet hepimiz biliyoruz. Sokaklar maskeli balo gibi. Her yerde her kılıktan insanlar olabiliyor. Ayrıca kabul etmek gerek, bazılarının kostüm ve aksesuarları pek inandırıcı. Ama rica ediyorum, inanmayalım, kanmayalım efendim! Bütün bunların hepsi İngiliz sosyo-ımaj mühendislerinin başının altından çıkıyor. Zeki, nazik, görmüş geçirmiş, imparatorluk imbiklerinden süzölmüş gelmiş adamlar tabii. Bizim gibi saf, temiz kalmış, bir türlü kendini dünyaya anlatamayan, kendi imajını çizemeyen ülkelere bu giydirilmiş kostümlü kerataları salıp sonra keyif çatıyorlar! Amaçları, bunların kritik bir sayıya ulaşmasını sağladıktan sonra güya tarafsızlarmış gibi işe karışmak. Ellerinden gelirse zencefil tarlalarını ele geçirmek, topraklarımızın iliğini kemiğini sömürmek ve sonra arkalarında bir yıkıntı bırakarak yıkılıp gitmek! Bu dediklerimi bilmeyenler tarihin aynasına baksınlar bi zahmet... Buyrun İsrail-Filistin, Hindistan-Pakistan, Rum-Türk davaları. Binlerce yıldır sürüp gidiyor bunlar, değil mi? Kendileriye eski çağlardan gelmiş sandıklarını terörist diye gözlerini kırpmadan eritiyorlar! Geçenlerde

Londra *raynet*'inde zaman kaçkını diye buharlaştırdıkları Monoce-ros'luyu hatırlayın lütfen.”

Kurul'un yarısı “Kurtulamadı gitti bu adam şu İngiliz düşmanlığından. Bu devirde İngiliz dediğin kimdir? İngiltere mi kaldı allasen?” diye düşündü. İmtiyaz Bey'in dediklerini bilmeyen diğer yarısı ise, önlerindeki bir düğmeye dokunarak çaktırmadan tarihin aynasına baktılar. Kırmızı Başlıklı Kız dahil Kurul üyelerinin en zekisi olan Jocelyn Angelus Hanım, her iki gruptan da farklı düşünüyordu. Dudakları kırmızı rujlu, platine sarışın, otuz otuz beş yaşlarında, şuh bir kadındı. Etekleri vakitli vakitsiz açılan kolsuz, beyaz bir elbise giymişti. Marilyn esintileri haylice yüksek bir şekilde tasarlandığı belliydi. Uzun takma kirpiklerinin uçları yukarı doğru kıvrılmış, dudakları sürekli yarı aralık durmaktaydı. Henüz bir toplantıda bu cazip ağzını tam olarak açıp konuştuğu vaki değildi. Böylesi gizli çözümler yaptığı bir gün de herhalde istisna olmayacaktı. Düşündü:

“Bu ne tuhaf adam, aynı anda İngilizlere hem hayran hem düşman. Yüzünü istediği kadar gerdirebilir, böyle bir boyun bir de ancak Galápagos kaplumbağalarında var! Madem estetikten uzak durmuyor neden acaba kendini şöyle sarışın, açık mavi gözlü, uzun süpürge sopası kılıklı bir İngiliz olarak yeniden tasarlatmaz? Dahası neden becayişe girip İngiliz Onikiler Kurulu'nda görev yapmaz? Hizmetse hizmet, her yer aynı değil mi? İçimde bir his, dediklerini tarihin aynasından değil yaşayarak öğrendiğini söylüyor. Bu adam galiba gerçekten Hint altkıtasından gelme. Belki de Hindistan-Pakistan bölünmesinden önce geldi!”

Kurul'un neşe kaynaklarından ve pek babacan, rahat tavırlı, pratik bir adam olan Flavius Fabalis Equalstone, Kaplangı'nın düşmanca bakışlarını görmezden gelerek konuştu:

“Sayın Şefimiz, gündemi oya koymanızı ve maddeleri tartışmaya geçmemizi öneriyorum efendim! Geçe kalmayalım. Sokakların hali malum!”